

Но клкото и да се трудѣше Джино, Росси пакъ му забѣлѣжи:

— Азъ ти увеличихъ заплатата за да станешъ по-бързъ, а ти напотивъ стана по-лѣнивъ. За тази седмица само единъ левъ ще ти платя, а за по-натѣтъкъ, ако все тѣй работишъ, още ще намаля, а отгорѣ на туй и бой ще ядешъ.

Боже, съ каква тжга излѣзе Джино отвънъ!

— Кога ще се свърши, Господи? Още една седмица повече! Още 26, а не 25 оставатъ, — мислѣше той.

— Не, Паоло, повече не ще мога да ти помагамъ, — каза той на малкия си другаръ. Чу-ли заплатата ми намалилъ. А азъ искамъ на есенъта въ фабриката да постѣпя и на училище да ходя.

— Не ми помагай, Джино. Той и съ бой ще заплашва, — тихо отговори Паоло.

Джино започна отново да бърза. „Нищо, ще позакъснѣя, но поне за училището ще изпрѣваря да се запиша“.

И той отново си прѣдставяше училището, свободата, като носѣше торбата и когато лѣгаше да спи. Но прѣжната радост вече я нѣмаше. Джино не можеше да си обясни, за какво скръбъ го е налегнала, и колчемъ минѣше покрай Паоло, той се извърташе на страна за да го не вижда, макаръ чернитѣ очи на Паоло радостно да го изглеждаха. Но какви тжжни бѣха тѣ! И все по-голѣми и по-тжжни ставаха тѣ, тѣй че мжчно бѣше на Джино да го гледа.

— Ако азъ бѣхъ на мѣстото на господаря, никога не бихъ приелъ на работа такова малко момче. Какъвъ е Росси зълъ! — мислѣше Джино. Ако